

Подирь всичко туй неможахъ вече да ся стърпѣхъ; тръпнахъ ся на постелкѣтъ си и рѣшихъ прѣзъ нощтъ каквото и да стане да побѣгнѣхъ, или ако не могѣхъ да побѣгнѣхъ, да ся обѣсѣхъ на прозорецѣтъ и да умрѣхъ.

Прѣзъ тѣзи пощъ не склонихъ очи. Чакахъ кога да заспятъ. И когато видѣхъ че всички бѣхъ заспали, излека-излека излѣзвамъ; стърпѣвахъ ся да си непоема и душѣтъ; отварямъ и пѣтнитѣ врата и хващамъ пѣтътъ; душа родена нѣмаше по пѣтътъ, скытахъ ся отчаянна; но осѣщахъ едни силѣ въ краката си; струваше ми ся че сега ще ми докопатъ рѣцѣтъ на изедницѣтъ ми! Подирь малко видѣхъ отдалечъ едни свѣтлинѣ идеше къмъ мене. Сирѣхъ ся; що виждамъ? Единъ духовникъ съсъ светото причащеніе въ рѣцѣ, и прѣдъ него единъ фенеръ. Навсягдамъ ся, колѣничамъ и казувамъ: „Боже мой! Смили ся за мене! Боже мой избави ми! Дѣдо духовниче, съжали ся за мене!“ Послѣ съсъ слъзы на очитѣ и съ гласъ задавенъ завывахъ безъ да станѣхъ: „Отче мой! Ахъ, Отче мой, отърви ми!“ Старецѣтъ дойде при мене. „Що ти е чедо мое?“ каза той. Чедо ми каза и стори ми ся че въскрѣснѣхъ на покойныйтъ ми бащица тѣлото отъ гробѣтъ. „Що ми е, я рекохъ;“ опронастихъ мя, отче мой! отнехъ ми честѣтъ! Сирота съмъ, сироманка до Бога и чуждинка!“ Старецѣтъ духовникъ мя благослови и рече: „Ела подирѣ ми, чедо мое!“ Тръгнахъ подирѣ му и вѣрвѣхмы вѣрвѣхмы; почука на едни портѣ и влѣзе. Азъ останѣхъ на прагъ и чакахъ. Нѣкой си или нѣкоя ся бѣше на умيرانіе, и искаше да ся причасти. Чакахъ около единъ часъ и старецѣтъ излѣзе. „Хайде, чедо мое, сега да идемъ. Искамъ да ся научѣ що е злочестината ти! Сиромѣхъ съмъ и азъ чедо мое, но имамъ едни стрѣхъ; а Христосъ ни казува че стрѣхата на свещеника е за всякого Христіанина. Бато вѣрвѣхмы въ пѣтътъ азъ му приказвахъ за злочестинѣтъ си, и съ съболѣзнованіе видѣхъ какъ течахъ слъзытъ изъ очитѣ му.